

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2510/2562

นาย ย.โจทก์ นาง บ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 158, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 350

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องคดีนี้โดยอาศัยสิทธิการเป็นเจ้าของของ ส. ตามสัญญากู้ยืมเงิน เมื่อ ส. ถึงแก่ความตาย สิทธิหน้าที่และความรับผิดชอบตามสัญญากู้ยืมเงินย่อมเป็นมรดกตกทอดแก่ทายาททุกคนของ ส. โจทก์จึงมีสิทธิเรียกร้องตามสัญญากู้ยืมเงินบังคับเอาแก่ทรัพย์สินมรดกของ ส. ที่ตกทอดแก่ทายาท แต่คดีที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 2 ในฐานะผู้จัดการมรดกของ ม. ที่ศาลจังหวัดชลบุรี เป็นเรื่องที่โจทก์ อ้างว่า โจทก์เป็นผู้รับมรดกที่ดินตามพินัยกรรมซึ่ง ส. ทำไว้ก่อนตาย จึงฟ้องติดตามเอาคืนซึ่งทรัพย์สิน ที่ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของตนจากทายาทของ ส. ซึ่งไม่มีสิทธิจะยึดถือไว้ หาใช่คดีที่โจทก์ฟ้องทายาท ของ ส. ให้รับผิดชอบชำระหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงินที่ ส. ทำไว้ต่อโจทก์ไม่ การฟ้องคดีของโจทก์ในคดีที่ ศาลจังหวัดชลบุรี จึงถือไม่ได้ว่าเป็นกรณีที่โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ใช้สิทธิเรียกร้องทางศาลเพื่อจะ บังคับเอาแก่ทรัพย์สินมรดกของ ส. ลูกหนี้การบรรยายฟ้องของโจทก์จึงขาดองค์ประกอบความผิดฐาน โกงเจ้าหนี้ ในส่วนของข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการใช้สิทธิเรียกร้องทางศาลเพราะโจทก์ผู้เป็นเจ้าหนี้ ประสงค์จะบังคับเอาทรัพย์สินของ ส. ลูกหนี้ซึ่งตกทอดแก่ทายาท เป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา 158 (5) ปัญหาว่าฟ้องโจทก์เป็นฟ้องที่ขาดสาระสำคัญอันเป็นองค์ประกอบความผิดหรือไม่ เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลอุทธรณ์ภาค 2 มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสิบเก้าตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 90, 350 ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้อง โดยได้สวนพยานโจทก์ 2 ปากแล้วเห็นว่า คดีพอวินิจฉัยได้ จึงมี คำสั่งให้งดไต่สวนพยานที่เหลือ และเห็นว่าคดีไม่มีมูล พิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์คำสั่งและ คำพิพากษา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้อุทธรณ์ใน ปัญหาข้อเท็จจริง ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืน โจทก์ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อ ในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของ โจทก์ว่า ฟ้องโจทก์เป็นฟ้องที่ขาดสาระสำคัญอันเป็นองค์ประกอบความผิด ไม่ชอบด้วย ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 หรือไม่ เห็นว่า เมื่อโจทก์บรรยายฟ้องและยืนยันตามฎีกาว่าโจทก์ฟ้องคดีนี้โดยอาศัยสิทธิการเป็น เจ้าของของนายสาส์ตามสัญญากู้ยืมเงิน มิได้ฟ้องว่าจำเลยทั้งสิบเก้าเป็นลูกหนี้ดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 วินิจฉัย จำเลยทั้งสิบเก้าเป็นเพียงผู้ที่กระทำให้โจทก์มิได้รับชำระหนี้จากทรัพย์สินของนายสาส์ ซึ่งมิที่ดินอยู่เพียงแปลงเดียว ฉะนั้น การใช้สิทธิเรียกร้องทางศาลของโจทก์ผู้เป็นเจ้าหนี้ซึ่งเป็น มูลฐานให้ผู้อื่นกระทำความผิดฐานโกงเจ้าหนี้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 350 ได้นั้น จึง ต้องเป็นสิทธิเรียกร้องอันโจทก์มีอยู่แก่นายสาส์ตามสัญญากู้ยืมเงินนั่นเอง ซึ่งโจทก์ยืนยัน มาโดยตลอดว่ายังไม่ระงับไปด้วยเหตุที่โจทก์ยังมิได้รับชำระหนี้ แต่เมื่อนายสาส์ถึงแก่ความตาย สิทธิหน้าที่และความรับผิดชอบตามสัญญากู้ยืมเงินย่อมเป็นมรดกตกทอดแก่ทายาททุกคนของนายสาส์

โจทก์จึงมีสิทธิเรียกร้องตามสัญญากู้ยืมเงินฉบับนี้ที่จะบังคับเอาหลักทรัพย์มรดกของนายสาส์ที่ตกทอดแก่ทายาท แต่คดีที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 2 ในฐานะผู้จัดการมรดกของนายมัธยมที่ศาลจังหวัดชลบุรีตามคดีหมายเลขแดงที่ 3173/2557 ซึ่งโจทก์อาศัยเป็นหลักในคดีนี้ฟ้องกล่าวหาจำเลยทั้งสิบแก้วว่าร่วมกันกระทำความผิดฐานโกงเจ้าหนี้ โดยกล่าวอ้างว่าโจทก์ใช้สิทธิเรียกร้องทางศาลตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 350 แล้วนั้น เห็นได้ว่าคดีของศาลจังหวัดชลบุรีข้างต้นเป็นเรื่องที่โจทก์อ้างว่าโจทก์เป็นผู้รับมรดกที่ดินตามพินัยกรรมซึ่งนายสาส์ทำไว้ก่อนตาย จึงฟ้องติดตามเอาคืนซึ่งทรัพย์สินที่ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของตนจากทายาทของนายสาส์ซึ่งไม่มีสิทธิยึดถือไว้ หาใช่คดีที่โจทก์ฟ้องทายาทของนายสาส์ให้รับผิดชอบชำระหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงินที่นายสาส์ทำไว้ต่อโจทก์ไม่ การฟ้องคดีของโจทก์ในคดีหมายเลขแดงที่ 3173/2557 ของศาลจังหวัดชลบุรี จึงถือไม่ได้ว่าเป็นกรณีที่โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ใช้สิทธิเรียกร้องทางศาลเพื่อจะบังคับเอาหลักทรัพย์มรดกของนายสาส์ลูกหนี้ การบรรยายฟ้องของโจทก์จึงขาดสาระสำคัญอันเป็นองค์ประกอบความผิดฐานโกงเจ้าหนี้ในส่วนของการฟ้องเท็จจริงเกี่ยวกับการใช้สิทธิเรียกร้องทางศาลเพราะโจทก์ผู้เป็นเจ้าหนี้ประสงค์จะบังคับเอาทรัพย์สินของนายสาส์ลูกหนี้ซึ่งตกทอดเป็นมรดกแก่ทายาท เป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยกับศาลอุทธรณ์ภาค 2 ในผลคำพิพากษาที่ยกฟ้องโจทก์จากเหตุฟ้องไม่ครบองค์ประกอบความผิดดังกล่าว และปัญหาว่าฟ้องโจทก์เป็นฟ้องที่ขาดสาระสำคัญอันเป็นองค์ประกอบความผิดหรือไม่ เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลอุทธรณ์ภาค 2 มีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 ชอบแล้ว ฎีกาโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

ธนสิทธิ์ นิลกำแหง · สิทธิชัย โชคสวัสดิ์ไพศาล · นิรัตน์ จันทพัฒน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2510/2562>